

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.152 van 10 januari 2025
in de zaak A. 243.648/VII-42.723**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Romy Jessen
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Rue Paul Devaux 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 3 december 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 315.482 van 29 oktober 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 12 december 2024 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ noch de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en de “beoordelingsfout” als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee te dezen uitspraak is gedaan over de

ontvankelijkheid *ratione temporis* van een bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld beroep.

2. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk en ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen (zie EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België). Een schending van deze verdragsbepaling kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen tegen het bestreden arrest.

Een schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen koppelen de verzoekende partijen de schending van artikel 13 van het EVRM enkel aan de schending van artikel 6 van het EVRM, doch deze laatste bepaling is te dezen niet van toepassing. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of beschermde vrijheid dus niet op ontvankelijke wijze is opgeworpen, kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

3. De verzoekende partijen betwisten omstandig de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling dat de laattijdigheid van het door hen ingestelde beroep niet is te wijten aan overmacht. Zij achten de gegeven motieven “onredelijk [...] ondanks de voorgelegde bewijzen en verklaringen” en stellen dat zij “weldegelijk [hebben] aangetoond dat het laattijdig indienen van het verzoekschrift duidelijk een gebeurtenis buiten de menselijke wil is die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden door verzoekers” en zij gaan in op de concrete feitelijke elementen waarna zij het nogmaals “volledig onredelijk” vinden “dat men op basis van de aangehaalde elementen en bewijzen in het arrest alsnog tot de conclusie komt dat er geen overmacht werd aangetoond”.

Met dergelijke kritiek tonen de verzoekende partijen niet aan dat de inhoud van het begrip “overmacht” werd geschonden in het bestreden arrest, maar vragen zij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

4. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voornoemde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De verzoekende partijen geven niet aan in welke mate het bestreden arrest onvoldoende antwoordt op het door hen ingeroepen verweer met betrekking tot de laattijdigheid van hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij betwisten de gegeven motieven wel inhoudelijk doch deze kritiek houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

5. Het enige middel is kennelijk niet ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien januari tweeduizend vijfentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams